

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput VI. Nonnulla ex dictis deducta, ad majorem rei à nobis propositæ
explanationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Hæc & multò plura Seraphica Terefia eo loco. Quæ rursus in tractatu alio, quem inscripsit *Castellum animæ*, difertè confirmat grandem errorem esse, si quis negligat exercere se in conservanda præsentia sacrae Humanitatis Christi, & in recolendis mysterijs vitæ ac passionis ejus, tametsi multùm in spiritu profecerit. Sed jam tempus est, ut argumenti propositi, & susceptæ à nobis disputationis finem spectemus.

*Mans. 66
cap. 7.*

CAPUT VI.

Nonnulla ex dictis deducta, ad majorem rei à nobis propositæ explanationem.

EX his porrò quæ pro instituti nostri ratione paulò pluribus, pro rei autem dignitate nimis paucis, hucusque disputavimus, quædam desumi possunt, sive ascetica principia, sive antedictorum consuetudina, ad rei totius explanationem, & nonnullam quasi controversiæ compositionem, pertinentia. Quædam enim possumus aliter opinantibus concedere, dum & nobis id quod contendimus, quòdque satis apertè (ut existimo) evicimus, ipsi concedere ne graventur.

§. I.

Duo quædam ultrò concessa, neque assertioni à nobis politæ repugnantia.

Primum: Id quod tradunt Theologiæ mysticæ Doctores; animæ scilicet ad intimam Divinitatis contemplationem & mysticam unionem admissæ, relinquendas esse omnes sanctas cogitationes & imagines, etiam sacrae Humanitatis Christi; ex eorum sensu duntaxat intelligi, atque à nobis quoque concedi, de actu ipso seu tempore talis contem-

plationis, seu cum mens proximè ad eum actum disponitur. Hoc enim apertè sonant atque exigunt quas initio produximus, B. Alberti, B. Angelæ, & Abbatis Blossij sententiæ; & quæ ipsos iisdem aliisve locis præcipere vidimus, de assidue alioqui recolenda animoque versanda Christi passione. Nominatim autem observanda sunt verba Blossij in illa sua Institutione spirituali: ubi cum illud inculcasset, necessarium esse ascetæ, ut *præclaram crucifixæ Humanitatis Christi imaginem in anima sue vires penitissimè imprimat, & se totum in illam immergat*: sic enim fore, ut ad altissimam ejus Divinitatem sustollatur; ad quod aliàs frustra aspiret: tum illa subjungit huc pertinentia: *Sanè etiamsi lumine gratiæ copiosè perfusus, nonnunquam extra suum naturale lumen rapiatur, atque in divitiis Dei absorptus, sese in ipso lumine gratiæ feliciter perdat; dum tamen sibi restituitur, convenientissimè cordis intuitum ad IESUM crucifixum revocabit, huic amabili fundamento semper inherens.* Itémque in Speculo spirituali: *Qui autem illuc admittuntur, (scilicet ad unionem mysticam) debent præclarâ illâ Dei operatione in ipsis cessante, max resumere propriam actionem & sanctas imagines, bonâque opera atque exercitiâ, &c.* Eademque mente Ioannes Rusbrochius apud eundem, ait: eos qui vitij mortui, Deoque ac virtutibus viventes, in Deum excedunt ac rapiuntur; Christo Deo homine in illis excellentissimè vivente, & imaginibus præditos, & imaginum expertos esse. *Præditi quidem sive depicti sunt (inquit) imaginibus vitæ ac passionis Domini IESU; in quantum scilicet in ejus meditatione atque imitatione sese exercent: in spiritu autem suo (secundum quem Deo adhærescunt in mystica unione) à rerum omnium simulacris prorsus liberi & nudi sunt, atque ob hoc ipsum in divinam sunt transformati claritatem.* Et simile quiddam tradit S. Teresa, uti vidimus. His addo non omnem, etiam sublimem atque divinam contemplationem, raptum, excelsum

Cap. 6.

Cap. 11.

Frag. util
prec. 9. 7.

sum mentis, absque sacrae Christi Humanitatis imaginibus, aut rerum aliarum simulacris contingere. Ut apparet, tum ex S. Bernardi sermonibus in Cantica, ejusmodi contemplationem, in eam qua fit absque imaginibus, & eam cui adhuc rerum inferiorum phantasmata insunt, distinguente; tum ex SS. Francisci atque Bonaventurae, Sanctarum Catharinae Senensis, Lutgardis, Gertrudis, aliarumque divinis scripturis; in quibus tamen eorum animus, circa Christum, aut in stabulo natum, aut crucem bajulantem, aut cruci suffixum, eum amplexando, plagas osculando, fugendo vulnus cordis, aut mirabili ratione in illud subintrando, aliisque modis occupabatur.

Serm. 231
41. 45.

Alterum: Id quoque a nobis concedi, quod ex S. Bernardo dicitur: eum videlicet erga crucifixam Christi Humanitatem affectum, quo quis ad memoriam dolorum ejus pia dulcique compassione compungitur, neque ad divinarum ejus virtutum imitationem assurgit, quodammodo carnalem esse, nec multum ad veram spiritus perfectionem conducere. Sive quia, ut ait Blossius: *Qui ipsam Domini Spec. spir. passionem etiam cum larga lacrymarum effusione recolit, & tamen veram humilitatem, patientiam, resignationem atque charitatem negligit, certe parvum aut nullum fructum ex sua meditatione reportat: sive quia licet ex ejusmodi compunctione, prava fugiat, & rectis insistat; quamdiu tamen illa non affectatur sublimissimarum virtutum exempla, quae nobis Christus in passione sua exhibuit, nondum censendus est reipsa esse spiritualis.*

Neque porro negamus, quod S. Thomas capite primo laudatus aiebat: devotionem principaliter circa ea, quae sunt Divinitatis consistere: sed ipsa Dei attributa dicimus, in Christi passione potissimum elucere, ex ea cognosci, in ea (quando in hac vita, divina & intelligibilia in sensibilibus conspiciuntur) tanquam in illustri & praeter ceteris claro speculo, spectari debere. Quam-

Quamobrem verum est quod istuc etiam dicebatur; alias esse perfectorum proprias, alias incipientium, aut proficientium, exercitationes. Sed verum est quoque, quod prædiximus, etiam ijs qui perfecti sint, non deesse in Christo crucifixo congruæ exercitationis materiam: quòd is, teste Blofio supra, sit Liber perfectis imperfectisque communis; & in quo (ut alibi ait) quidquid ad perfectionem & contemplationis celsitudinem pertinet, mirabiliter supernaturaliterque relucet & legitur. Atque ante illum B. Laurentius Iustinianus, de eo ipso Libro loquens: *Habet (inquit) foris simplex indoctus quod legat, habet spiritualis & perfectus intus quod intelligat: quia scilicet (ut ibidem tradit) charitatis compendium, perfectionis celsitudinem, virtutum normam, Christus in hoc corporis sui volumine concludit.*

Præf. Marg. spir.

De triūph. Chr. agon. sap. 29.

Quò etiam tendit Guilielmi Abbatis S. Theodoric præclara sententia; qui in meditatione quadam, de sua ægens circa Christum crucifixum occupatione, & ad quædam alludens Isaiæ verba cap. 6. *Non (inquit) despiciam te, Domine, super hoc, qui merentur te videre sedentem super solium, excelsum & elevatum Divinitatis tuæ, & majestate tuâ replentem omnem terram: quia & ea quæ sub te sunt humana dispensationis mysteria, omnis contemplationis replent templum, cuiuscunque sit magnitudinis. Sic ille.*

§. 2.

Quis intelligendum sit, quod hic à varijs dicitur: univèrsam ad divinam contemplationem & mysticam unionem esse aspirandum.

*F. Blot. in-
sit. spir.*

s. 10.

*Spec. Spir.
sap. 10.
Thom. à Jesu
de orat. di.
sap. 23.*

Postremum: quoniam Doctores mystici quandoque affirmant, meritò debere omnem hominem, non tantùm ad vitæ perfectionem, sed per hanc, etiam ad illam intimam cum Deo adhæsiōnem aspirare, tanquam ad summum bonum

num quod possit homini obvenire in vita mortali: quandoque è contrà aspirandum non esse significant, quòd nullo conatu ad eam perveniri valeat, sed singularis sit Dei gratia, sua dona quibus vult atque prout vult dividit: videtur ex dictis res ferè posse in hunc modum definiri

Primò enim eo aspirare licet (ei maximè qui perfectus sit) sancto quodam, animæ amantis, & ad summam cum Deo conjunctionem anhelantis, desiderio. Verumtamen desiderio *humili*: ne fortè se dignum tanto Dei dono existimet, aut ad id etiam posse labore suo pertingere.

Quieto: rem omnem permittens ex parte sua suavissimæ Dei providentiæ, in qua perinde acquiescat, sive ad altiora provehatur, sive relinquatur in inferioribus; ei fortassis, demissione suâ, & amanti sub ejus nutus subjectione, gratior acceptiorque futurus.

Puro: sic ut eam sui ad Deum adhæsiõnem castè desideret; non ullius sui commodi solatiivæ spiritualis gratiæ, (quod suprà diximus ad amorem proprium, & quandam quasi fornicationem spirituales pertinere) sed solo studio divinæ gloriæ, & gratiæ gustûs ac beneplaciti divini.

Addit S. Bernardus id desiderium etiam ardens esse, *Serm. 31.* debere. *Oportet namque (inquit) ut sancti desiderij ardor in Cant. pracedat faciem ejus (Dei scilicet) ad omnem animam ad quam ipse venturus est, qui omnem consumat rubiginem vitiorum, & sic praparet locum Domino.* At id jam ex parte videtur ad sequentia spectare.

Secundò igitur aspirari potest, removendo à se omne impedimentum excellentissimæ illius divinæ operationis. Quò pertinet non tantum puritas cordis, seu cujusvis noxæ, etiam levioris (quæ saltem cum plena deliberatione suscipitur) aut cujusvis etiam intentionis sinisterioris, evitatio; verum etiam perfectæ mortificationis studium, atque compressio omnium pravæ cupiditatum: itémque exclusio cura-

curarum superfluarum, & sancta quædam solitudo cordis, expunctis etiam (quoad fieri poterit) ex hominis mente universis rerum sæcularium formis ac simulacris. Ita enim divinus spiritus, qui in pace, silentio, tranquillitate libenter habitat, eâ humilis mentis compositione delectatus, fortassis ad eam veniet, eique se modo singulari conjunget.

Non tamen excludet a seeta meus (quamdiu specialiter non prævenitur à Domino) ex animo suo omnes etiam rerum sanctarum, etiam sacre Humanitatis Christi, imagines: quod supra esse demonstravimus, multis & fallacijs & discriminibus obnoxium. Inestque insuper hoc periculi; ne conatu stulto atque supervacuo (imò & noxio) vel caput lædat, & mentem obturbet; vel dum ipsam Christi Humanitatis præsentiam, & omnem sanctam imaginem declinare nititur, omnem potius ex animo suo veram devotionem expungat, & se spiritu exuatum atque omnis saporis spiritualis expertem inveniat. Expectabit igitur verendum, si fortè aliquando vocetur ad beatum illud silentium atque otium sanctæ contemplationis. Interim stabit in loco suo: neque regiæ mensæ non invitatus se ingeret, neque in secretum Regis cubiculum improbè irruet non vocatus.

Serm. 31.
in Cant.

Accedendum enim ad eum, non irruendum (inquit S. Bernardus) ne irreverens scrutator majestatis opprimatur à gloria.

Farrag. u.
sil. inhit.

Neque tamen displicet hoc loco Abbatis Blossij monitum illud, quod a seeta suo his verbis tradit in quadam epistola: *Interdum etiam ipsis imaginibus humanitatis piè relictis, attende placidè, simpliciter & amorosè jucundam atque amabilem præsentiam Divinitatis, si potes. Ita enim, aliâ quæque parùm aut nihil considerans, nonnullam mentis nuditatem, cogitationisque simplicitatem in te senties.*

Tertiò: denique eodem aspirari potest; sed juxta consuetas divinæ providentiæ vias; quæ à nobis postulat scilicet, ut ad hoc ipsum comparemus nos, diuturnâ atque assi-

dua

duā virtutum fortium ac solidarum (quarum summum ac certissimum exemplar est vita & mors ac passio Salvatoris) exercitatione; utque nobismetipsis penitissimè nos exuentes, & veteris Adæ deponentes imaginem, crucifixæ Christi Humanitati configuremur, in ejus postea gloriosam Divinitatem, fortassis etiam in hac vita, singulari modo transformandi.

Quippe, ut antea non semel cum Patribus diximus, crucifixæ Christi Humanitas, via est pertingendi ad Divinitatem; tantum abest, ut ei impedimento sit: ipso etiam Christo Domino, disertè affirmante S. Gertrudi: affectum erga Crucifixi imaginem, non impedire fruitionem interiorum bonorum Dei.

*Divin. in-
fin. lib. 3.
cap. 43.*

Quæ omnia tandem id efficiunt, quod hac prolusione efficere ac demonstrare institimus; seriam atque constantem circa Christum crucifixum occupationem, tum imperfectis tum perfectis esse necessariam; neque ijs etiam, qui ad sublimiora vocati sint, & quamlibet intimam cum Deo adhesionem experti, aspernandam esse aut negligendam.

C A P U T VII.

Frequentem passionis Christi memoriam æterno Patri acceptissimam esse.

PROferamus nunc in medium incitamenta quædam specialia, quibus ad id Exercitij, quod præsentī tractatione commendandum suscepimus, in usus nostros deducendum, magis ac magis extimulemur. Quorum primum illud sit: Passionis ac mortis Christi devotam memoriam, æterno Patri non posse non esse acceptissimam.

